

— Какви сж тия хора тукъ? — зачурулика изведнажъ една сипка надъ главата на Жанета.

— Га . . . Га . . . — програка една врана, — едната е овчарната Жанета, а другиятъ — магесникътъ Буля-Гулъ! . . . Той може да направи всичко, що пожелае, но е толкова лѣнивъ, че отъ лѣнностъ не иска дори да пожелае нищо! . . . Едничко хубаво нѣщо, що си е направилъ, това е тази вълшебна количка. Съ нея може да се отиде дѣто поискашъ, — стига само да се каже:

„Ходи бързо, вози гладко,
Ти, количке самоходке!“ . . .

На тази количка може да се намѣри всичко, каквото е потребно: и дрехи, и постелки, и храна! . . . Но само единъ день въ годината Буля-Гулъ е безсиленъ, слабъ човѣкъ, — и то на първия пролѣтенъ день, т. е. угрѣ . . . Ето, тогава той се скрива въ нѣкое глухо мѣсто и лежи и спи цѣлия день, а количката си скрива, за да я не открадне нѣкой! . . .

Жанета слушаше съ затаено сърце думитѣ на враната, а когато наоколо ѝ всичко затихна, тя прѣдпазливо се спусна долу, намѣри вълшебната количка и си рече:

— Ехъ, че хубаво нѣщо! . . . Я да седна въ нея и трѣгна дѣто ми видягъ очитѣ!

Скочи тя въ количката и помисли: „Що да пожелаая? Зеръ да се повоза съ нея изъ селото? . . . Тамъ азъ ще очудя и изплаша всички!“ . . .

И тя, като се усмихна, викна:

„Ходи бързо, вози гладко,
Ти, количке самоходке!“ . . .

И въ същата минута полетѣ къмъ селото. Дѣцата, като я видѣха, завикаха, пригнаха слѣдъ нея, — а Жанета прѣмираше отъ смѣхъ и радостъ! На срѣдъ селото Жанета едвамъ не сгази господаря си Гильома, — който завика:

— Дръжте я! . . . Това е негодната Жанета, която е оставила овцитѣ сами въ гората . . . Азъ ей сега ще ѝ дамъ да ме помни!

И той замахна съ тоягата си, но Жанета викна на вълшебната количка:

— Защити ме!

И въ същата тази минута изъ количката изкочи дълга тояга и започна да удря Гильома по гърба, по рѣцѣтъ, така че той зарева отъ болки.

— Стига! — викна Жанета и тоягата се скри въ колата.

— Кждѣ ли сега да отида? — рече Жанета. — Ахъ, да! Нека отида въ столицата да видя и самия царь!